

Studium życia Ewangelii Mateusza

Tom drugi
Poselstwa 25–48

Witness Lee

Living Stream Ministry
Anaheim • www.lsm.org

© 2025 Living Stream Ministry

Wszelkie prawa zastrzeżone. Książka, ani żadna jej część, nie może być przedrukowywana ani w jakikolwiek inny sposób reprodukowana czy powielana mechanicznie, fotooptycznie, zapisywana elektronicznie lub magnetycznie, ani odczytywana w środkach publicznego przekazu bez pisemnej zgody Wydawcy.

Wydanie I

ISBN 978-1-5360-4372-3

Tłumaczenie z języka angielskiego
Tytuł oryginału: *Life-study of Matthew*, 2nd ed., volume 2
(Polish Translation)

Dystrybutor

Fundacja „Strumień Życia”
ul. Puzonistów 4, 02-876 Warszawa
www.strumien.com.pl

Wydawca

Living Stream Ministry
2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801 U.S.A.
P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

Wydrukowano w Polsce

Cytaty z Nowego Testamentu pochodzą z Nowego Testamentu w Przekładzie Odzyskiwania, edycja luksusowa, wyd. I, Living Stream Ministry, Anaheim 2020. Cytaty ze Starego Testamentu opierają się na następujących źródłach: *Biblia to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu* (tzw. *Biblia Warszawska*), BiZTB, Warszawa, 1991, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu* (tzw. *Uwspółcześniona Biblia Gdańska*), Fundacja Wrota Nadziei, Toruń, 2017, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Najnowszy przekład z języków oryginalnych z komentarzem* (tzw. *Biblia Paulistów*), Edycja Świętego Pawła, Częstochowa, 2008, *Biblia Tysiąclecia*, wyd. V, Pallotinum, Poznań, 1999, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu w przekładzie z języków oryginalnych ze wstępami i komentarzami* (tzw. *Biblia Poznańska*), Księgarnia św. Wojciecha, Poznań, 1975, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu „Biblia Warszawsko-Praska”*, Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa, 1997. W przypadku rozbieżności pomiędzy przekładem polskim a tekstem oryginalnym Starego Testamentu korzystano z przekładu angielskiego Holy Bible Recovery Version, Living Stream Ministry, Anaheim, 1999. Numerację wersetów ze Starego Testamentu przyjęto z *Biblii Warszawskiej*.

PRZEDMOWA DO DRUGIEGO WYDANIA ANGIELSKIEGO

W okresie od kwietnia 1974 roku do roku 1995 Witness Lee przeprowadził studium życia całej Biblii, czego zwieńczeniem była publikacja *Life-study of the New Testament* [*Studium życia Nowego Testamentu* – przyp. tłum.] i *Life-study of the Old Testament* [*Studium życia Starego Testamentu* – przyp. tłum.] w trzydziestu tomach w twardej oprawie. W tym samym czasie, równoległe do tego studium, odbywało się tłumaczenie całej Biblii, księga po księdze, czego rezultatem było pierwsze wydanie Nowego Testamentu w Przekładzie Odzyskiwania, opublikowane w 1985 roku, oraz wydanie Świętej Biblii w Przekładzie Odzyskiwania zawierające same wersety, opublikowane w 1999 roku. W roku 2003 opublikowano Świętą Biblię w Przekładzie Odzyskiwania z przypisami, obejmującą znaczące poprawki wprowadzone w tłumaczeniu tekstu biblijnego. Pragnieniem Witnessa Lee było to, aby jego studium życia całej Biblii poddano korekcie, by w ten sposób odzwierciedlało ono ostatecznie zmiany dokonane w treści wersetów, planów ksiąg i przypisów zawartych w Świętej Biblii w Przekładzie Odzyskiwania. To właśnie było motywacją kryjącą się za niniejszym drugim wydaniem *Life-study of the New Testament* i *Life-study of the Old Testament*.

2 lutego 2021 r.
Anaheim, Kalifornia

Ronald Kangas

STUDIUM ŻYCIA EWANGELII MATEUSZA

POSELSTWO DWUDZIESTE PIĄTE

DALSZY CIĄG POSŁUGI KRÓLA

(1)

Konstytucja królestwa niebios zawiera cztery wersety, które mówią nam o tym, jak możemy do tego królestwa wejść. Pierwszym z nich jest Ewangelia Mateusza 5:3, gdzie czytamy: „Błogosławieni ubodzy w duchu, bo ich jest królestwo niebios”. Drugi oznajmia: „Błogosławieni, którzy są prześladowani ze względu na sprawiedliwość, bo ich jest królestwo niebios” (w. 10). Oba te wersety odnoszą się do teraźniejszości. Jeśli mamy znajdować się dzisiaj w rzeczywistości królestwa, musimy być ubodzy w duchu i znosić prześladowania ze względu na sprawiedliwość. Rzeczywistość królestwa zależy dziś przede wszystkim od sprawiedliwości. Zostajemy do tej rzeczywistości wprowadzeni dzięki temu, że jesteśmy ubodzy w duchu. Doświadczwszy zmiany sposobu myślenia, zwracamy się ku Panu i zostajemy opróżnieni w swoim duchu. W ten sposób Pan wchodzi do naszego ducha wraz ze swoim niebiańskim królestwem. Od tego momentu zaczynamy żyć w rzeczywistości królestwa. Zostajemy w niej zachowani dzięki temu, że jesteśmy sprawiedliwi. Jeśli jednak jesteśmy niesprawiedliwi, znajdujemy się poza rzeczywistością królestwa. Dopóki zachowujemy sprawiedliwość, zostajemy zachowani w rzeczywistości królestwa. Spójrzmy na swoje życie codzienne. Jeśli podchodzimy do kwestii sprawiedliwości zbyt luźno, swobodnie i niedbale, natychmiast zostajemy odseparowani od rzeczywistości królestwa. Jeśli mamy dziś się w niej znajdować, musimy być ubodzy w duchu, zachowywać siebie w sprawiedliwości i być wręcz chętni ze względu na nią cierpieć.

Dwa pozostałe wersety, które mówią nam o tym, jak wejść do królestwa, odnoszą się do wejścia do królestwa niebios w przyszłości, gdy się ono ujawni. Ewangelia Mateusza 5:20 oznajmia: „Mówię wam

bowiem, że jeśli wasza sprawiedliwość nie przewyższy sprawiedliwości uczonych w Piśmie i faryzeuszy, w żadnym razie nie wejdziecie do królestwa niebios”. Odnosi się to do uczestnictwa w królestwie, gdy się ono ujawni. Jeśli mamy wówczas do niego wejść, potrzebujemy niezrównanej sprawiedliwości. Sprawiedliwość zatem nie tylko zachowuje nas w rzeczywistości królestwa, lecz także wprowadza nas do niego na etapie jego ujawnienia się.

Ostatni werset to 7:21, w którym czytamy: „Nie każdy, kto Mi mówi: Panie, Panie, wejdzie do królestwa niebios, lecz ten, kto wykonuje wolę mojego Ojca, który jest w niebiosach”. Werset ten objawia, że aby wejść do królestwa niebios, musimy wykonywać wolę Ojca. Do ujawnienia się królestwa wprowadzą nas zatem sprawiedliwość i wykonywanie woli Ojca. Sprawiedliwość odnosi się przede wszystkim do naszego życia codziennego, natomiast wykonywanie woli Ojca — głównie do naszej pracy. Zarówno nasze życie codzienne, jak i praca muszą przebiegać zgodnie z konstytucją królestwa niebios. Jeśli nasze życie codziennie będzie zgadzało się z tą konstytucją, będzie ono sprawiedliwe, a jeśli będzie się z nią zgadzała nasza praca, będzie ona wykonywaniem woli Boga. Takie życie codzienne i praca uprawniają nas do tego, by wejść do królestwa, gdy się ono ujawni. A zatem dzięki temu, że jesteśmy ubodzy w duchu, zostajemy wprowadzeni do rzeczywistości królestwa, a dzięki sprawiedliwości zostajemy w tej rzeczywistości zachowani. Natomiast dzięki niezrównanej sprawiedliwości i wykonywaniu woli Ojca wejdziemy do królestwa niebios, gdy się ono ujawni.

Po nadaniu na górze konstytucji królestwa niebios Pan Jezus zszedł z góry, by kontynuować swoją posługę. W tym poselstwie rozważymy dalszy ciąg posługi Króla (8:1 — 9:34).

I. ZNAKI O ZNACZENIU ZWIĄZANYM Z DYSPENSACJĄ

Gdy nowy Król zszedł z góry, by kontynuować swoją królewską posługę, w pierwszej kolejności zajął się oczyszczaniem nieczystych, uzdrawianiem chorych i wypędzaniem demonów z opętanych, aby mogli oni się stać ludem królestwa niebios (8:2–17).

Cuda czy też znaki odnotowane w wersetach 2–17 mają znaczenie związane z dyspensacją. Kolejność przedstawienia czterech zdarzeń w Ewangelii Mateusza 8:2–16 jest inna niż w Ewangelii Marka 1:29 — 2:1 i Ewangelii Łukasza 4:38–41, 5:12–14 oraz 7:1–10.

Przekaz Markowy pokazuje, że Jezus jest Sługą Bożym, i odpowiada porządkowi historycznemu. Przekaz Mateuszowy potwierdza, że Chrystus jest Królem królestwa niebios i odpowiada porządkowi doktrynalnemu, co znaczy, że Mateusz zestawia ze sobą pewne zdarzenia, by przedstawić określoną doktrynę. Przekaz Łukaszkowy objawia, że Jezus jest odpowiednim człowiekiem, który staje się Zbawicielem człowieka, i odpowiada porządkowi opartemu na regułach moralnych. Przekaz Janowy świadczy o tym, że Chrystus jest Synem Bożym, wręcz samym Bogiem, i częściowo odpowiada porządkowi historycznemu. W czterech Ewangeljach mamy zatem do czynienia z trojakiem porządkiem przedstawiania zdarzeń: historycznym, doktrynalnym i opartym na regułach moralnych. W Ewangelii Mateusza 8:1–17 trzy cuda – oczyszczenie trędowatego, uzdrowienie sparaliżowanego pogańskiego sługi i uzdrowienie teściowej Piotra – zestawiono z uzdrowieniem wielu, aby przedstawić pewną znaczącą doktrynę; oznacza to, że zdarzenia te niosą ze sobą znaczenie związane z dyspensacją. Rozważmy najpierw uzdrowienie trędowatego (w. 1–4).

A. Uzdrowienie trędowatego

1. Król schodzi z góry

W wersecie pierwszym czytamy: „Kiedy zszedł z góry, poszły za Nim wielkie tłumy”. Zejście Króla z góry oznacza, że niebiański Król zszedł z niebios na ziemię. Przyszedł, by najpierw dotrzeć do Żydów, gdyż niewątpliwie trędowaty reprezentuje tutaj lud żydowski. Niebiański Król zszedł z niebios, by przynieść zbawienie w pierwszej kolejności trędowatym Żydom. W świetle pierwszego rozdziału Listu do Rzymian zbawienie jest najpierw dla Żydów, a potem dla pogan (w. 16).

2. Trędowaty podchodzi do Niego po oczyszczenie i oddaje Mu cześć

Ewangelia Mateusza 8:2 oznajmia: „I oto podszedł trędowaty, i oddał Mu cześć, mówiąc: Panie, jeśli chcesz, możesz mnie oczyścić”. Trędowaty oddał cześć nowemu Królowi i nazwał Go Panem, uznając Go za Pana Boga. Nowy Król to w rzeczywistości Jahwe Bóg (1:21, 23).

Choroby, z których Pan uzdrowił ludzi w ósmym rozdziale Ewangelii Mateusza, są pełne znaczenia; każda z nich symbolizuje

konkretną chorobę duchową. Trędowaty reprezentuje pierwszą grupę ludzi, których zbawił królewski Zbawiciel, dzięki czemu stali się oni ludem królestwa. Z przykładów podanych w Piśmie wynika, że trąd jest następstwem buntu i nieposłuszeństwa. Miriam pokryła się trądem z powodu buntu przeciw Mojżeszowi, przedstawicielowi Bożej władzy (Lb 12:1–10). Naamana Bóg oczyścił z trądu za sprawą jego posłuszeństwa (2 Krl 5:1, 9–14). Wskutek buntu wszyscy upadli ludzie zapadli w oczach Boga na trąd. Trąd to wyraz buntu. Bunt jest czymś wewnętrznym, natomiast trąd jest jego zewnętrznym wyrazem. Królewski Zbawiciel przyszedł ich uratować od buntu i oczyścić z trądu, by stali się ludem w Jego królestwie.

Trąd to okropna choroba. W Starym Testamencie trędowaty musiał być wykluczony z obozu dzieci Izraela do czasu, aż został oczyszczony. Wskazuje to, że każdy spośród ludu Bożego, kto jest zbuntowany i w rezultacie zapada na trąd, zostanie odcięty od społeczności tego ludu do czasu, aż zostanie uzdrowiony. Trędowaty reprezentuje tutaj Żydów. Żydzi zbuntowali się przeciw Bogu. Dlatego w oczach Boga są trędowaci. Niemniej jednak niebiański Król przyszedł najpierw do nich, i to nie po to, by ich osądzić, lecz uzdrowić. Jak wskazał sam Pan w Ewangelii Mateusza 9:12, przyszedł On jako Lekarz, by uzdrowić chorych. Przyszedł, by dotrzeć najpierw do Żydów, uzdrowić ich i przynieść im zbawienie.

3. Król wyciąga rękę i dotyka trędowatego, by go oczyścić

Werset 8:3 mówi: „A On wyciągnął rękę i dotknął go, mówiąc: Chce, bądź oczyszczony! I natychmiast jego trąd został oczyszczony”. W świetle prawa trędowaty z powodu swej nieczystości miał być odizolowany od ludu. Nikomu nie wolno było go dotykać (Kpł 13:45–46). Jednak nowy Król, jako człowiek i królewski Zbawiciel, dotknął tego trędowatego. Co za miłosierdzie i zrozumienie! Za jednym Jego dotknięciem trąd tego człowieka natychmiast został oczyszczony. Co za cudowne oczyszczenie!

4. Król nakazuje oczyszczonemu z trądu człowiekowi ofiarować dar na świadectwo

W Ewangelii Mateusza 8:4 czytamy: „I powiedział Mu Jezus: Uważaj, żebyś nikomu o tym nie mówił, ale idź, pokaż się kapłanowi

i ofiaruj dar, który nakazał Mojżesz, na świadectwo dla nich”. Nowy Król powiedział oczyszczonemu z trądu człowiekowi, że za swoje oczyszczenie nadal powinien uczynić to, co przewidują przepisy starożytnego prawa, ponieważ w dalszym ciągu obowiązywał okres przejściowy – nie nastąpiło jeszcze wypełnienie tego prawa przez Jego odkupieńczą śmierć.

B. Uzdrawienie sługi setnika

1. Setnik podchodzi do Niego i błaga Go, by uzdrowił jego sługę

Gdy Pan wszedł do Kafarnaum, „podszedł do Niego setnik, błagając Go i mówiąc: Panie, mój sługa leży w domu sparaliżowany i straszliwie się męczy” (w. 5–6). Setnik to oficer armii rzymskiej dowodzący stuosobowym oddziałem żołnierzy. Trędowaty w wersetach 2–4 reprezentuje Żyda, natomiast setnik w wersetach 5–13 – pogan. W stosunku do Boga Żydzi wskutek buntu i nieposłuszeństwa nabawili się trądu, czyli stali się nieczyści, natomiast poganie z powodu swej grzeszności ulegli paraliżowi, czyli ustały ich funkcje życiowe. Królewski Zbawiciel przyszedł najpierw do Żydów, a następnie do pogan (Dz 3:26; 13:46; Rz 1:16; 11:11). Wierzących Żydów zbawił, dotykając ich bezpośrednio (Mt 8:3), natomiast wierzących pogan zbawia przez wiarę w Jego słowo (w. 8, 10, 13).

2. Setnik, wiedząc, co to władza, prosi tylko o słowo

Gdy Pan powiedział, że przyjdzie i uzdrowi jego sługę, „setnik, odpowiadając, rzekł: Panie, nie jestem godny, abyś wszedł pod mój dach, ale tylko powiedz słowo, a mój sługa będzie uzdrowiony” (w. 8). Setnik, poganin, uznał władzę królewskiego Zbawiciela i zrozumiał, że Jego słowo ma władzę uzdrawiania. Uwierzył więc nie tylko w królewskiego Zbawiciela, lecz także w Jego słowo i poprosił Go, by nie szedł do niego osobiście, lecz tylko wyrzekł słowo. Ta mocniejsza wiara sprawiła Zbawiciela w zdumienie (w. 10).

3. Król zdumiewa się wiarą setnika i wskazuje, że wielu pogan będzie miało udział w radowaniu się królestwem

Werset dziesiąty objawia, że Pan Jezus zdumiał się wiarą setnika i powiedział: „Zaprawdę, mówię wam: u nikogo w Izraelu nie

znalazłem takiej wiary”. Dlatego w wersetach 11–12 powiedział, że wielu przyjdzie ze Wschodu i Zachodu i spocznie przy stole z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem w królestwie niebios, a synowie królestwa zostaną wyrzuceni do ciemności zewnętrznej. Wynika stąd, że poganie będą mieli udział w ewangelii królestwa (Ef 3:6, 8; Ga 2:8–9; Rz 1:13–16). Królestwo niebios w Ewangelii Mateusza 8:11 odnosi się do ujawnienia się królestwa niebios. Gdy królestwo się ujawni, zwycięscy wierzący pochodzenia pogańskiego będą ucztować z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem.

Synowie królestwa w wersecie dwunastym to zbawieni Żydzi; są oni dobrym nasieniem (13:38), lecz ich wiara nie jest wystarczająco silna, by weszli przez wąską bramę i kroczyli ścieśnioną drogą (7:13–14). Gdy królestwo się ujawni, ucztą ich ominie (Łk 13:24–30). Ciemność zewnętrzna to ciemność, panująca na zewnątrz jaśniejącej chwały królestwa niebios, gdy się ono ujawni (Mt 25:30; 16:28). Wyrzucenie do ciemności zewnętrznej w nadchodzącym wieku królestwa różni się od wrzucenia na wieki do jeziora ognistego po upływie okresu tysiąclecia (Obj 20:15).

4. Sługa setnika zostaje uzdrowiony według wiary setnika

W Ewangelii Mateusza 8:13 czytamy: „I powiedział Jezus do setnika: Idź, jak uwierzyłeś, tak niech ci się stanie. I w tej godzinie jego sługa został uzdrowiony”. Żydowski trędowaty został uzdrowiony przez bezpośredni dotyk Króla. Król wyciągnął rękę i dotknął trędowatego, a ten został uzdrowiony. Tymczasem sługa setnika nie doznał uzdrowienia w wyniku bezpośredniego dotyku Króla, lecz przez Jego słowo. Pogański setnik w to słowo uwierzył, a jego sługa został uzdrowiony. Król zawsze zbawia Żydów przez bezpośredni dotyk, natomiast w przypadku pogan nie robi tego przez bezpośredni dotyk, lecz posyłając im swoje zbawiające słowo. Wierzymy w to słowo i zostajemy uzdrowieni. Nikt z nas pogan nie doświadczył bezpośredniego dotyku Króla. Zostaliśmy zbawieni dzięki temu, że uwierzyliśmy w ożywiające, odradzające słowo ewangelii. Sługa setnika reprezentuje zatem wszystkich wierzących pochodzenia pogańskiego. Pan nie pochwalił wiary trędowatego, gdyż nie stanowiła ona w jego przypadku wybijającej się cechy. Istotny był tu dotyk Króla. Tymczasem w przypadku sługi setnika na pierwszy plan wybiła się

wiara setnika. Dlatego Pan pochwalił jego wiarę. W rezultacie sługa setnika został uzdrowiony.

Sługa był sparaliżowany. Gdy człowiek jest sparaliżowany, jego ciało nie funkcjonuje. Zanim my poganie zostaliśmy zbawieni, byliśmy całkowicie niezdolni do pełnienia swojej funkcji. Żydzi zapadli na trąd, a my cierpielśmy na paraliż, czyli byliśmy niezdolni do pełnienia swojej funkcji z powodu swej grzeszności. Potrzebowaliśmy królewskiego uzdrawiającego zbawienia. Król posłał nam słowo, a my w nie uwierzyliśmy, wskutek czego zostaliśmy uzdrowieni, nasza funkcja została przywrócona i teraz możemy zacząć usługiwać swemu Panu. Jesteśmy jak ten sługa, który został uzdrowiony i był w stanie ponownie usługiwać.

C. Uzdrowienie teściowej Piotra

Wersety 14–15 oznajmują: „A gdy Jezus przyszedł do domu Piotra, zobaczył jego teściową, która leżała i miała gorączkę. I dotknął jej ręki, i opuściła ją gorączka; i wstała, i usługiwała Mu”. Teściowa Piotra przedstawia Żydów żyjących u schyłku tego wieku, którzy zostaną zbawieni dzięki przyjęciu królewskiego Zbawiciela. Wówczas, w trakcie wielkiego ucisku, w oczach Boga Żydzi będą mieli „gorączkę” (w. 14), będą płonąć dla wszystkiego, tylko nie dla Boga. Gdy poganie zostaną w pełni zbawieni, królewski Zbawiciel powróci do tej resztki Żydów, by ich zbawić (Rz 11:25–26; Za 12:10). Teściowa Piotra doznała uzdrowienia w jego domu, który reprezentuje dom Izraela. U schyłku tego wieku cała resztką Żydów uzyska zbawienie w domu Izraela. Co więcej, stanie się to za bezpośrednim dotknięciem królewskiego Zbawiciela (Mt 8:15), podobnie jak w przypadku Żyda dotkniętego trądem (w. 3).

Pod koniec tego wieku zbawienie powróci od pogan do Żydów. Nie powróci jednak do Żydów znajdujących się w rozproszeniu, lecz do tych w domu Izraela. W owym czasie Żydzi będą mieli „gorączkę”. To samo można także powiedzieć o dzisiejszych Żydach. Wielu z nich wykazuje wielką żarliwość w dziedzinie nauki, finansów, edukacji i w wielu innych światowych dążeniach. Jednak w oczach Boga to wszystko to gorączka. Dzisiaj Żydzi, jeśli chodzi o ich żarliwość w polityce, przemyśle, rolnictwie i sztuce wojennej, mają bardzo wysoką „temperaturę”. Reprezentuje ich tutaj leżąca w gorączce teściowa Piotra. Jednak w swoim „rozpaleniu” i żarliwości nie pokładają

ufności w Bogu ani nie obchodzą ich reguły moralne. Tak jak Pan uzdrowił teściową Piotra, tak też ponownie przyjdzie pod koniec tego wieku, by uzdrowić żarliwych Żydów, którzy będą „płonęli” i „mieli gorączkę”. Nie uzdrowi ich dzięki ich wierze, lecz poprzez swój bezpośredni dotyk. Przy powtórным przyjsciu Pana Żydzi zostaną bezpośrednio przez Niego dotknięci i zbawieni.

Gdy tylko teściowa Piotra została uzdrowiona, wstała i usługiwała Panu (w. 15). Oznacza to, że przy Pańskim powrocie resztką Żydów, doświadczony zbawienia, powstanie i będzie Mu usługiwała w okresie tysiąclecia.

D. Uzdrawienie wielu – przywrócenie do właściwego stanu wszystkich ludzi na ziemi w okresie tysiąclecia

1. Nastal wieczór

Werset szesnasty mówi: „A gdy nastal wieczór, przyprowadzili do Niego wielu opętanych przez demony; i wypędził duchy słowem, i uzdrowił wszystkich, którzy się źle mieli”. „Wielu opętanych przez demony” i „wszyscy, którzy się źle mieli” reprezentują wszystkich ludzi na ziemi w okresie tysiąclecia. Okres ten stanowi ostatnią dispensację starego nieba i starej ziemi, stąd uważa się ją za ich „wieczór”. Po tym wieczorze nastanie nowy dzień, czyli nowe niebo i nowa ziemia z Nową Jerozolimą.

2. Wielu opętanych przez demony i wszyscy, którzy się źle mieli, doznają uzdrowienia – przedsmak mocy przyszłego wieku

W okresie tysiąclecia moc wypędzania demonów i uzdrawiania chorych ujawni się w pełni. Wszyscy opętani przed demony i wszyscy chorzy doznają zatem uzdrowienia. Świadczą o tym prorocтва Izajasza (35:5–6). Będzie to prawdziwe przywrócenie. Wypędzanie demonów i uzdrawianie chorych w tym wieku to zaledwie przedsmak wielkiej mocy przyszłego wieku. W Ewangelii Mateusza 8:16 Pan po uzdrowieniu teściowej Piotra i gdy nastal wieczór, uzdrowił wielu opętanych przez demony i wszystkich chorych. Wskazuje to, że po powrocie Chrystusa i zbawieniu Żydów rozpocznie się okres tysiąclecia. W okresie tym ludzie zostaną uzdrowieni z wszystkich

chorób. Znaczenie znaków opisanych w wersetach 2–17 wiąże się zatem z określoną dyspensacją, której one dotyczą.

3. Wypełnienie słów proroka

W wersecie siedemnastym czytamy: „Aby się wypełniło to, co zostało powiedziane poprzez proroka Izajasza, mówiącego: »On sam wziął nasze słabości i poniósł nasze choroby«. Wszystkie uzdrowienia dokonane na upadłych ludziach są wynikiem Pańskiego odkupienia. Pan na krzyżu zabrał nasze słabości, poniósł nasze choroby i w pełni nas uzdrowił. W tym wieku jednak korzystanie z tej uzdrowieńczej boskiej mocy może być dla nas jedynie przedsmakiem; pełnego smaku zaznamy w nadchodzącym wieku.

II. JAK PODAŻAĆ ZA KRÓLEM

A. Król każe oddalić się od tłumu

Werset osiemnasty oznajmia: „A gdy Jezus zobaczył tłum wokół siebie, kazał udać się na drugą stronę”. W swej posłudze, opisanej w czterech Ewangeliach, Pan zawsze oddalał się od tłumów; nie chciał mieć przy sobie ciekawskich. Nie dbał o tłumy, a jedynie o tych, którzy Go szczerze szukali.

B. Uczony w Piśmie przychodzi, by podążać za Królem

W wersetach 18–22 widzimy, jak mamy podążać za niebiańskim Królem. Objawione to zostało za pośrednictwem przypadków dwóch ludzi, którzy przyszedli do Króla. Pierwszy z nich, uczony w Piśmie, powiedział: „Nauczycielu, pójdę za Tobą, dokądkolwiek się udasz” (w. 19). Mówiąc to, nie brał on pod uwagę kosztu z tym związanego. Dlatego w wersecie dwudziestym Król odpowiedział w taki sposób, by skłonić go do zastanowienia się na tym kosztem.

C. Król oznajmia uczonemu w Piśmie, że nie ma gdzie odpocząć

W wersecie dwudziestym Pan powiedział do uczonego w Piśmie, który chciał za Nim podążać: „Lisy mają nory, a ptaki na niebie – gniazda, ale Syn Człowieka nie ma gdzie położyć głowy”. Pan określił tu siebie mianem Syna Człowieka. Sprawując królewską posługę, nowy Król nieustannie zajmował pozycję Syna Człowieka, aż do

wersetów 16:13–17. Nawet lisy i ptaki mają schronienie, lecz Król nie miał miejsca, w którym mógłby odpocząć. Dowodzi to, że ustanawiane przez Niego królestwo nie było materialne ani nie miało ziemskiej natury, lecz było duchowe i miało niebiańską naturę. Pan zdawał się mówić do uczonego w Piśmie: „Zamierzasz za Mną podążać? Zaniżyłeś związany z tym koszt. Ty, uczony w Piśmie, człowiek wykształcony i zajmujący wysoką pozycję w społeczeństwie, musisz sobie uświadomić, że jestem niczym i nic nie mam. Mam mniej niż lisy i ptaki, bo nie mam nawet gdzie położyć głowy”. Myślę, że uczony w Piśmie był tymi słowami rozczarowany i nie poszedł za Panem. Ta sama zasada dotycząca podążania za Panem obowiązuje także dzisiaj. Musimy wziąć pod uwagę związany z tym koszt. Podążając za Panem, nie będziemy mogli cieszyć się materialnymi korzyściami.

D. Inny uczeń prosi o pozwolenie, by móc pogrzebać swego ojca

Werset 8:21 mówi: „Inny spośród uczniów powiedział do Niego: Panie, pozwól mi najpierw pójść i pogrzebać mego ojca”. Mówiąc tak, uczeń ten, który nie był uczniem w Piśmie, zanadto zastanawiał się nad kosztem podążania za Królem królestwa niebios. Najwyraźniej ostrzeżony pierwszym przypadkiem, koszt ten zawyżył. Zdawał się mówić do Pana: „Pójdę za Tobą, ale zmarł mi ojciec. Pozwól mi najpierw pójść i go pogrzebać. Potem wrócę i pójdę za Tobą”.

E. Król mówi uczniowi, by poszedł za Nim i zostawił umarłym grzebanie swoich umarłych

Ponieważ uczeń zawyżył koszt podążania za Królem, Ten w odpowiedzi zachęcił go do tego, by poszedł za Nim, porzucił to zastanawianie się i pozwolił innym zająć się pogrzebem swego ojca. Pan powiedział: „Pójdź za Mną i zostaw umarłym grzebanie swoich umarłych” (w. 22). Jakiż wspaniały jest Pan Jezus! Celowo rozczarował pierwszego ucznia i rozmyślnie zachęcił drugiego. Był bardzo mądry w swoim postępowaniu z ludźmi. Gdybym był na Jego miejscu, byłbym podekscytowany słysząc, że uczony w Piśmie pragnie za mną podążać i zachęcałbym go do tego. Pan jednak był wobec niego chłodny i w ogóle go do tego nie zachęcał. Wręcz przeciwnie, zdawał się mówić: „Chcesz za Mną podążać? Masz wygodne łóżko i miejsce, gdzie możesz położyć głowę. Jeśli za Mną pójdziesz, nie będziesz

miał gdzie położyć głowy. Ja mam mniej niż lisy i ptaki”. Zniechęcił zatem tego człowieka, który zajmował wysoką pozycję. Tymczasem do ucznia, który został tym przypadkiem ostrzeżony, by nie podążać za Nim w lekkomyślny czy zbyt swobodny sposób, wypowiedział słowo zachęty. Pańskie słowa zachęciły go do tego, by zapomniał o wszelkich przygotowaniach, które czynił, zostawił umarłym grzebanie umarłych i za Nim poszedł.

Na podstawie tych dwóch przypadków widzimy, że niełatwo jest kontaktować się z ludźmi. Jak wy postąpilibyście z tymi dwoma osobami, gdyby do was dzisiaj przyszły? Prawdopodobnie przyjęlibyście je obie. Pan jednak postąpił z każdą z nich inaczej: zniechęcił pierwszą, a zachęcił drugą.

Te dwa przypadki ukazują nam, jak mamy podążać za niebiańskim Królem. Po pierwsze, gdy za Nim podążamy, nie powinniśmy oczekiwać żadnych materialnych korzyści. Po drugie, aby za Nim podążać, musimy ignorować wymagania umarłych. Pan powiedział drugiemu uczniowi, by zostawił umarłym grzebanie umarłych. Za pierwszym razem słowo „umarli” odnosi się do tych, którzy są martwi w sensie duchowym, jak o tym mowa w Liście do Efezjan 2:1, 5, a za drugim razem – do ojca, który fizycznie temu uczniowi umarł. Ostatecznie ci, którzy są martwi w sensie duchowym, spełnią obowiązek grzebania tych, którzy umarli fizycznie. Z doświadczenia wiemy, że nie powinniśmy wracać i spełniać tego obowiązku wobec umarłych. Niech umarli spełniają go wobec umarłych. My żyjemy i musimy podążać za Królem. Nie oczekujemy jednak żadnych materialnych korzyści, gdyż możemy nie mieć gniazda, schronienia, żadnego miejsca, gdzie moglibyśmy położyć swoją głowę. Jeśli nie będziemy oczekiwali żadnych materialnych korzyści i zostawimy umarłym spełnianie obowiązków wobec umarłych, możemy za Nim podążać.